

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 1/2026-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] zastúpenej AK Matyšáková, s. r. o., Nobelova 13833/12C, Bratislava, proti II. a III. výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/100/2022 z 12. júla 2023 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2CdoPr/2/2024 z 30. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6Co/100/2022 z 12. júla 2023 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2CdoPr/2/2024 z 30. apríla 2025. Napadnuté rozhodnutia navrhuje zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania v sume 949,16 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava II (neskôr Mestský súd Bratislava IV) domáhala určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 29. marca 2006 je neplatné, a zaplata náhrady mzdy za obdobie od 3. apríla 2006 do 30. júna 2021 vo výške 191 919,40 eur s príslušenstvom. Podanú žalobu odôvodnila účelovým skončením jej pracovného pomeru zamestnávateľom, ktorý jej nechcel vyplatiť odstupné (približne 25 169 eur) pri hromadnom prepúšťaní. Rozsudkom okresného súdu z 12. januára 2022 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť sťažovateľke náhradu mzdy vo výške 34 910,40 eur (I. výrok), vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá (II. výrok) a sťažovateľke bol priznaný proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok). V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že jeho prvým rozsudkom zo 6. februára 2015 bola žaloba sťažovateľky zamietnutá, no krajský súd svojím medzitýmny rozsudkom z 5. mája 2021

zmenil prvý rozsudok okresného súdu tak, že okamžité skončenie pracovného pomeru určil za neplatné a konštatoval, že pracovný pomer sťažovateľky u žalovaného trvá i naďalej. V odôvodnení tohto rozsudku konštatoval, že v konaní nevyšli najavo také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že nebolo možné od žalovaného požadovať, aby u neho sťažovateľka v pracovnom pomere zotrvala do skončenia výpovednej doby a mohla napraviť internou kontrolou zistené nedostatky vo vedení mzdovej agendy. Sťažovateľka svoj nesúhlas so skončením pracovného pomeru oznámila žalovanému podaním doručeným mu 3. apríla 2006. Žalovaný so sťažovateľkou 24. júna 2021 ukončil pracovný pomer podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti. V konaní nebolo sporné, že sťažovateľke vznikol nárok na náhradu mzdy za dlhšie časové obdobie ako zákonom ustanovených 9 mesiacov. Okresný súd pri rozhodovaní o jej nároku na náhradu mzdy zohľadnil, že pracovný pomer so sťažovateľkou bol skončený len približne dva a pol roka pred vznikom nároku na starobný dôchodok, čo malo vplyv na výšku jej starobného dôchodku. V súvislosti s právnymi závermi okamžitého skončenia pracovného pomeru odkázal na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 279/2018 zo 16. novembra 2008 a celkový čas, za ktorý by sa mala sťažovateľke priznať náhrada, ustálil na 32 mesiacov a 28 dní, t. j. obdobie trvajúce do splnenia podmienok na poberanie starobného dôchodku sťažovateľkou, v ktorom bola podľa okresného súdu limitovaná v jej snahách nájsť si vhodné zamestnanie.

3. Vo vzťahu k požadovaným úrokom z omeškania okresný súd uviedol, že možnosť ich priznania vyplýva len z judikatúry súdov, pričom vzhľadom na výšku priznanej náhrady a časový odstup od prejednávanych skutočností okresný súd považoval priznanú satisfakciu za primeranú a dostatočnú. Sťažovateľke teda požadované úroky z omeškania nepriznal a aj v tejto časti žalobu zamietol. Vo svojich záveroch v tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 494/2013 z 9. októbra 2013, v ktorom v skutkovo obdobnom prípade dospel rozhodujúci súd k rovnakým záverom, ktoré ústavný súd odobril. S prihliadnutím na dôvody rozhodnutia preto konštatoval, že tento výrok rozsudku okresného súdu týkajúci sa úrokov z omeškania neodporuje ani uzneseniu vo veci sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo 4. júla 2017.

4. Obe sporové strany podali proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Rozsudkom krajského súdu bol opravený výrok rozsudku okresného súdu z 12. januára 2022 tak, že za priznanú sumu 34 910 eur bolo vložené slovo „brutto“, pretože podmienky na zmenu tohto výroku neboli splnené (I. výrok rozsudku krajského súdu), rozsudok okresného súdu z 12. januára 2022 v jeho vyhovujúcej časti, ako aj v celej zamietajúcej časti bol ako vecne správny potvrdený (II. výrok rozsudku krajského súdu) a žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu trov konania nebol priznaný (III. výrok rozsudku krajského súdu). Krajský súd vo vzťahu k dôvodom zamietnutia nároku na úroky z omeškania z priznanej náhrady mzdy v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na to, že sťažovateľka neuviedla žiadnu konkrétnu odvolaciu argumentáciu, a preto sa posúdením správnosti tejto časti zamietajúceho výroku rozsudku okresného súdu z 12. januára 2022 nemohol zaoberať.

5. Proti II. a III. výroku rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

6. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky proti II. výroku rozsudku krajského súdu v časti, v ktorej tento súd rozsudok okresného súdu z 12. januára 2022 v odvolaní napadnutej časti prevyšujúcej sumu 9 438 eur brutto potvrdil, odmietol. Dovolanie sťažovateľky proti II. výroku rozsudku

krajského súdu v jeho zamietajúcej časti a proti III. výroku zamietol. Žalovanému zároveň proti sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje proti napadnutým rozhodnutiam tým, že:

a) Krajský súd po vydaní nálezu ústavného súdu medzitymným rozsudkom jej žalobe vyhovel, avšak právny názor ústavného súdu plne nerešpektoval, pretože nevykonal všetky pre rozhodnutie tejto veci podstatné dôkazy (mzdové listy, organizačnú štruktúru zamestnávateľa, neúplnosť protokolu o mzdovej agende, výsluch svedkov). V dôsledku tejto skutočnosti následne síce rozhodol o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, avšak zároveň v odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval závažné porušenie pracovnej disciplíny sťažovateľkou a táto okolnosť mala rozhodujúci vplyv na ďalšie rozhodovanie súdov o rozsahu priznanej náhrady mzdy.

b) Krajský súd pri posudzovaní dĺžky obdobia pre poskytnutie náhrady mzdy sťažovateľky ignoroval dôkazy o účelovosti vykonanej internej kontroly žalovaného v neprítomnosti sťažovateľky a len 8 dní pred zrušením jej pracovného miesta z organizačných dôvodov, t. j. dôkazy preukazujúce mieru zavinenia žalovaného na neplatnom skončení pracovného pomeru so sťažovateľkou. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazovala aj na nevysporiadanie sa s jej námietkou, že žalovaný k nej pristupoval diskriminačne v porovnaní s ostatnými zamestnancami. Krajský súd pri svojom rozhodovaní taktiež podľa nej nevzal do úvahy všetky nároky vyplývajúce z kolektívnej zmluvy z rokov 2005 a 2006, ktoré by sťažovateľke v prípade riadneho skončenia jej pracovného pomeru výpoveďou z organizačných dôvodov v danom čase patrili, iba konštatoval, že odstupné jej podľa kolektívnej zmluvy na roky 2021 a 2022 pri skončení jej pracovného pomeru bolo vyplatené. Nevzal pritom do úvahy rozdielnu výšku nárokov na odstupné v roku 2006 a v roku 2021, ako ani rozdielny rozsah nárokov vyplývajúci z dotknutých kolektívnych zmlúv. Formalisticky sa krajský súd vysporiadal aj s jej námietkou, že v dôsledku zníženia výšky jej starobného dôchodku došlo aj k zníženiu kvality jej života na viac ako 13 rokov, ďalej s poukazom na exekučné konanie, v dôsledku realizácie ktorého sa dostala do existenčných ťažkostí, a taktiež s námietkou viac ako 15 rokov trvajúceho konania v tejto veci. Krajský súd neodpovedal ani na námietku, že žalovaný nepredložil argumenty a dôkazy, ktoré by odôvodňovali zníženie rozsahu ňou požadovanej náhrady mzdy, a nezaoberal sa ani posúdením časti výroku týkajúceho sa zamietnutia jej nároku na úroky z omeškania, hoci jej odvolanie smerovalo proti celému II. výroku rozsudku okresného súdu z 12. januára 2022, čo preukazuje aj zvukový záznam z pojednávania z 12. júla 2023. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ktorým namietala nesprávne právne posúdenie otázky viazanosti záverom o posúdení porušenia pracovnej disciplíny sťažovateľkou, krajský súd úplne prehliadol, keďže naň nijakým spôsobom nereagoval, rovnako ako ani na jej námietku týkajúcu sa otázky neunesenia dôkazného bremena žalovaným vo vzťahu k zníženiu rozsahu jej náhrady mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov.

c) Najvyšší súd neodstránil nedostatky rozsudku krajského súdu, a to najmä dôsledky postupu súdu spočívajúceho v odňatí možnosti konať pred súdom odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov, zmätočnosťou, svojvoľnosťou a nedostatočnosťou odôvodnenia tohto rozsudku. Najvyšší súd sa nevysporiadal s otázkami podstatnými pre rozhodnutie tejto veci, predovšetkým s námietkou

poukazujúcou na až v konaní o náhrade mzdy predložený dôkaz o skončení pracovného pomeru sťažovateľky na základe rozhodnutia žalovaného z 9. februára 2006 o znížení stavu zamestnancov s cieľom optimalizácie a zefektívnenia činnosti, ktorý vypovedá o úmyselnom zavádzajúcom konaní žalovaného vo vzťahu k sťažovateľke. Najvyšší súd sa taktiež nedostatočne vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa jej nárokov vyplývajúcich z kolektívnej zmluvy na roky 2005 a 2006. Najvyšší súd k posúdeniu obsahu dovolania pristupoval formalisticky aj v súvislosti so záverom, podľa ktorého nedostatočne v dovolaní špecifikovala právnu otázku podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. K porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutých rozhodnutí vo vzťahu k jej námietkam týkajúcim sa nesprávneho posúdenia jej námietky týkajúcej sa účelovosti postupu žalovaného pri vykonaní kontroly plnenia jej pracovných povinností, diskriminačnom prístupe žalovaného k nej v porovnaní s ostatnými zamestnancami, ďalej nevyporiadania sa s námietkou odlišného rozsahu nárokov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv platných v rokoch 2006 a 2021, ako aj námietkami atakujúcimi nesprávny záver súdov o znížení rozsahu priznanej náhrady mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov (zníženie kvality jej životnej úrovne na dôchodku v dôsledku 15 rokov trvajúceho konania znížením dôchodku o 200 eur, počas ktorého bola navyše postihnutá aj realizáciou nedôvodnej exekúcie).

III.1. K porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu v preskúvanom konaní:

9. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v preskúvanom konaní využila proti rozsudku krajského súdu mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), pričom ani netvrdila, že by niektorú námietku proti postupu a rozsudku krajského súdu uplatnenú v ústavnej sťažnosti nemohla uplatniť už v dovolaní. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy), podľa ktorého o ochrane základných práv sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu bol oprávnený a povinný rozhodovať najvyšší súd, čo zakladá dôvod neprípustnosti ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa prvej alternatívy uvedenej v § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a tým aj dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

10. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 312/2012). Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pričom z jeho judikatúry je možné vyvodit' limity povinnosti súdu odôvodniť súdne rozhodnutie a tomu korešpondujúceho práva na odôvodnenie rozhodnutia. Toto právo nie je absolútne, to znamená, že súdny orgán nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (rozsudok Van Hurk v. Holandsko

z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61, podobne rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, č. 30544/96, § 26, rozsudok Perez v. Francúzsko z 12. 2. 1994, č. 47287/99, § 81).

11. Ústavný súd tiež považuje za potrebné pripomenúť, že nie je skutkovým súdom, a preto nie je oprávnený preskúmať skutkové zistenia všeobecných súdov a spochybňovať výsledky záverov vyplývajúcich z nimi vykonaných dôkazov, a to aj za predpokladu vzniku možnosti určitých faktických pochybení v procese vykonávania a posudzovania dôkazov, pokiaľ tieto výsledky hodnotenia dôkazov a posudzovania výsledkov procesu dokazovania zodpovedajú pravidlám právnej a formálnej logiky, nie sú navzájom rozporuplné a vytvárajú celistvý rámec ako podklad na rozhodnutie (m. m. I. ÚS 230/2013).

12. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom podaného dovolania i napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v kontexte sťažovateľkou predloženej argumentácie, ktorú vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd súhrnne uviedol v bode 19 odôvodnenia rozsudku. K nosnej námietke sťažovateľky týkajúcej sa účelového vykonania internej kontroly žalovaným najvyšší súd citoval závery rozsudku krajského súdu (pozri bod 18 rozsudku krajského súdu), z ktorých vyplýva že v danej veci došlo k vykonaniu komisionálneho prevzatia agendy z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti sťažovateľky (od 15. februára 2006) a v dôsledku toho, že k 31. marcu 2006 mal žalovaný zákonné povinnosti vo vzťahu k zamestnancom a správcovi dane, tzn. vykonaniu kontroly s cieľom dodržania zákonnej povinnosti. Najvyšší súd konštatoval, že časové súslednosti nasvedčujú nevyhnutnosti vykonania dotknutej kontroly zo strany žalovaného a samotná skutočnosť, že interná kontrola predchádzala skončeniu pracovného pomeru z organizačných dôvodov, nie je spôsobilá spochybniť záver o nevyhnutnosti vykonania tejto internej kontroly zo strany žalovaného.

13. V súvislosti s námietkami nezohľadnenia argumentácie sťažovateľky ústavný súd poukazuje na to, že najvyšší súd sa k námietkam týkajúcim sa širšieho rozsahu nárokov vyplývajúcich z kolektívnej zmluvy z rokov 2005 a 2006 vyjadril v bode 20.2 napadnutého rozsudku, uzatvoriac, že ide o hypotetickú otázku, keďže jej tieto nároky nevznikli a všetky nároky vyplývajúce z kolektívnej zmluvy v čase riadneho skončenia pracovného pomeru s ňou jej boli vyplatené. Nad rámec odôvodnenia hypoteticky najvyšší súd poukázal na to, že v prípade skončenia pracovného pomeru z organizačných dôvodov v roku 2006 by sťažovateľke nebola vyplatená mzda a ani náhrada mzdy za obdobie takmer 33 mesiacov. Najvyšší súd v bode 20.3 odôvodnenia uviedol, že plne akceptuje odôvodnenie rozsudku krajského súdu aj vo vzťahu k námietke krátenia dôchodku sťažovateľky, podľa ktorého jej výška dôchodku musí byť v súlade právoplatnými rozhodnutiami upravená, ktoré nemožno považovať za formalistické. Zároveň v tomto bode vo vzťahu k námietke iniciácie exekučného konania žalovaným najvyšší súd zdôraznil, že táto skutočnosť nie je kvantifikačným kritériom náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru.

14. Ústavný súd pripomína, že najvyšší súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil krajský súd, má však možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ako v sťažnosti uvádza aj sťažovateľka. Najvyšší súd vyhodnotil, že závery súdov nižšej inštancie založené na vykonaných dôkazoch a ich posúdení

vo vzájomných súvislostiach sú jasné a logické, a preto dovolanie v tejto časti zamietol, nenachádzajúc vadu zmätočnosti. Najvyšší súd nebol oprávnený prehodnocovať skutkové závery, ku ktorým dospel krajský súd, čoho sa v podanom dovolaní (ktoré v podstatnom kopíruje sťažnostnú argumentáciu) sťažovateľka domáhala. Ústavný súd len dodáva, že širší prieskum skutkových zistení nie je dostupný ani v konaní o ústavnej sťažnosti, keďže ani ústavný súd nie je skutkovým súdom na úrovni súdu prvej inštancie alebo odvolacieho súdu.

15. K námietke, že sa krajský súd nezaoberal posúdením správnosti zamietnutia nároku sťažovateľky na úroky z omeškania z priznanej náhrady mzdy, sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku taktiež vyjadril v bode 21 a jeho podbodoch, keď poukázal na to, že po oboznámení sa s podaným odvolaním, v ktorom konkrétna argumentácia vo vzťahu k tomuto výroku absentovala, krajský súd podľa neho dospel k logickému a správne mu záveru. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že korelátom práva sporovej strany na primeranú odpoveď zo strany súdu je aj jej procesná povinnosť uvádzať dostatočne konkrétnu argumentáciu, vo vzťahu ku ktorej by bolo možné posúdiť primeranú odpoveď súdu. Keďže sťažovateľka touto argumentáciou rozporovala rozsah priznaného nároku, ústavný súd poukazuje na to, že najvyšší súd sa navyše v napadnutom rozsudku vyjadril aj k otázke primeranosti výšky priznaných nárokov s prihliadnutím na časový odstup od ich vzniku (pozri bod 20.2 rozsudku najvyššieho súdu).

16. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sa stotožnil so záverom najvyššieho súdu o neprítomnosti nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ako aj absencii dôkaznej vady v prejednávanej veci, zohľadňujúc aj nedostatočnosť sťažovateľkinej argumentácie, ktorá je založená predovšetkým na všeobecnom nesúhlase s napadnutým rozhodnutím a polemike so zistenými skutkovými okolnosťami v danej právnej veci.

17. K sťažovateľkou uplatnenému dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd poukázal na všeobecné východiská uplatňované pri jeho posúdení, zdôrazňujúc, že právna otázka formulovaná dovolateľom musí byť vymedzená spôsobom predpokladaným v § 432 CSP. Sťažovateľka v dovolaní namietala nesprávne právne posúdenie rozsahu nároku na náhradu mzdy v dôsledku konštatácie porušenia pracovnej disciplíny sťažovateľkou s právnym dôsledkom výpovede v medzitýmnom rozsudku krajského súdu. Sťažovateľka dovolací dôvod podľa § 421 CSP nekonkretizovala s odôvodnením, že dovolací súd v zmysle zásady *iura novit curia* nie je viazaný takým vymedzením a skúma ho aj sám. Sťažovateľka neoznačila žiadnu judikatúru dovolacieho súdu, ktorá by preukazovala odklon pri riešení právnej otázky, resp. rozdielnosť právneho riešenia.

18. Najvyšší súd jasne argumentoval, že len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa sťažovateľky riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku podľa § 421 ods. 1 CSP. Poukázal na to, že ak dovolateľ nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže dopĺňať dovolanie, keďže takým postupom by došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní. Najvyšší súd tiež sťažovateľke ozrejmil zjavné nepochopenie zásady *iura novit curia*, ktorú nie je možné vo vzťahu k uplatňovanému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 CSP uplatňovať a suplovať tak pasivitou dovolateľa.

19. Pokiaľ ide o otázku vymedzenia dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, závery najvyššieho súdu korešpondujú aj s judikatúrou ústavného súdu, keď za situácie, keď absentovalo zdôvodnenie prípustnosti uvedeného dovolacieho dôvodu, nebol najvyšší súd povinný ho svojím

výkladom fakticky dopĺňať, domýšľať si a bádať nad tým, čo mala sťažovateľka na mysli (obdobne III. ÚS 47/2019).

20. Ústavný súd zdôrazňuje, že v dôsledku nedostatočného vymedzenia dovolacích dôvodov najvyšší súd ako súd dovolací ani nemohol pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu, pretože pristúpením k meritórnemu prieskumu by neprípustným spôsobom nahrádzal povinnosť dovolateľa, teda v danom prípade sťažovateľky, jasne a zreteľne vymedziť dovolacie otázky, čím by uskutočnil procesne neprípustný dovolací prieskum (I. ÚS 190/2022).

21. Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozsudku zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo (pozri bod 28 a nasledujúce podbody). V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť ako neprípustné, a ústavne konformným spôsobom sa vysporiadal so všetkými dovolacími námietkami sťažovateľky. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, neuvádzajúc relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

22. Vychádzajúc z týchto skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu